

ше вече възможно на Янка да излѣзе отъ стѣнкѣ си.

Подиръ това прострѣ ся по коремътъ си върху посланыиътъ съ кылимы подъ и влачащецъ ся по край стѣнкѣтъ, защото отъ слабостъ не можеше да стои на краката си, примъкнѣ ся до единъ кылеръ въ който си държѣлъ оржжіята си покойнииътъ Вилхелмъ Шамбардъ, раскачени на единъ дѣсченъ стѣнъкъ облѣпенъ съ кордуйскѣ мѣшинѣ.

Тамо ся възправи, както направи и прѣди малко когато бѣ отишла прѣдъ Янкыныиътъ врата, и като откача едно отъ закаченииътъ оржжія спързулява ся пакъ на земіиътъ.

Магдалина ся усмихнѣ за тѣзи извъредна благосклонность на честьѣтъ.

Оржіето восто държѣше въ рѣцѣ бѣше мечъ (къмъ) прилченъ на стѣнцо на който отъ педей по-дългото и крайно тѣнкоустото и остро лезвее имаше на срѣдѣтъ малкъ браздицъ за да тече кръвта свободно. А и най малката рана която бы причинѣтъ този мечъ биваше смъртоносна.

Магдалина го взе въ зъби и дръзѣщецъ по рѣцѣ, по крака примъкнѣ ся до вратата която водеше на сълбѣтъ.

Сълбеныиътъ врата бѣха притворены, тѣй що Магдалина нѣмаше нѣщо друго да прави за да ѣж отвори съвѣсмъ освѣтъ да ѣж тегли къмъ себе си.

ГЛАВА 12.

Божіето правосѣдіе.

До колкото Магдалина отиваше на прѣдъ, толкозь движеніята ѣ ставахъ по-бавны и по-мѣчны. Явно че силыиътъ ѣ щѣхъ да оставятъ не извършено рѣшеніето ѣ. Но тѣя никакъ не ся възпрѣ и нито помысли поне да ся остави отъ туй пѣкълеко дѣло, което бѣше ся заклела да извърши.

Бѣше ужасно да гледа нѣкой прѣдъ мѣждивѣтъ свѣтлинѣ